

Feryatların Sessizliđi

– kul mehmet · 14 Nisan 2014

Yalnızlığın ortasındayım
Sensizim sanki uçurumun başındayım
Her şey sensiz
Sensizlik batıyor yüreğimin ortasına anlamsız hevesiz
Sesler yok olmuş kesiyor buz gibi bırakıyor nefessiz
Yönüm yolum kalmış adresiz
Duramıyorum evde sokakta yolda sensiz
Dikiş tutturamıyorum kaldım hissiz
Dudaklarım açılmıyor konuşamıyorum kaldım sessiz
Bakışlarım dualarım el açıp yalvaramıyorum kaldım nefessiz
Giderken sessizliđin penceresini mi açtın yana yana
Sensizliđin ölüm sessizliğin mi bıraktın bana
Sessizlik sensizlik çingiraklı yılan gibi sokuyor bedenimi zevk alırcasına
Yüreğim seni haykırıyor sessiz yürüyüşle ağlarcasına
Sığınacak tek limanım sensin senden başka tüm marinalar kapalı
Sığınamıyorum yalanlara anlatamıyorum sensizliği zamanlara
Vuruyor zaman sırtıma sensizliği ile eli sopalı
Avutamıyorum gönlümü zaman anlayışsız seni getirmiyor kaldım yollar da
Yollar sanki sensizliği içmiş senden yana hepsi rampalı
Ya da tüm çıkışlarım kapalı
Cümlelerim kapalı
Yollarım rampalı
Gözlerim tüm algılamalara karşı kör koşuyorum serapa
Karlara yağıyor üstüne lapa lapa
Koşuyorum sensiz hiçliklere
Sen uzakta bak boş yere
Akan gözyaşlarım öksüz kaldı haksız yere
Sen gez dolaş göğsünü gere gere
Sensizliđin hançerini ben saplıyorum göğsüme son bir kere
Artık gelsen de çare yok
Akıyor kanım sensiz acılarla tüm sahillere
Beni artık anlamana da gerek kalmadı artık darılmak yok
Düşerde kalırsam sokak ortasında son nefesim de senin ismin ile
Beni orada cansız bulanlar kimsesi yokmuş bu garibin diyecekler
O an orada olmanı

Cansız bedenimin yanında boş anlamsız çaresiz bakmanı
Son gözyaşlarımın sen sen diye
Hüzne mutluluğa kedere akan
Aşkı şefkati bulamayan
Aşkın sahteliğinde akan o bir son bir damlayı gördüğünde
O pişmanlıklarla kaskatı kesilmiş
Yapacak bir numarası kalmamış seni o acıların ortasında
Sözlerinin lal oluşunu
Feryatlarının sessizliğini
Kelimelerinin yanışını
Haykırışlarının anlamsızlığını
Gözlerinde akan yaşların kifayetsiz kalışını görmek isterdim
Mehmet Aluç